

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

4

12 ΔΡΧ.

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

M. Zouglas

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘ Η παγίδα του Θανάτου

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΣΟΥ 85 - ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 – 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 4
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

COPYRIGHT ©, Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.,
1981 Athens, Greece, για όλο τον κόσμο

Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ**, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ και **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

- Βοήθεια, Ταρζάν! Βοήθειααα!

Είναι μιά τρομαχτική νεροποντή. 'Απ' αυτές πού τόσο συχνά κι άπροσδόκητα ξεσπᾶνε στά παρθένα δάση τῆς Ζούγκλας.

Καταρράχτες νεροῦ ξεχύνονται άπ' τό χαμηλωμένο οὐρανό. Τρομαχτικοί κεραυνοί ραγίζουν σάν μαῦρο κρύσταλλο τό σκοτάδι τῆς φοβερῆς νύχτας.

Ποῦ καί ποῦ, ἕνας παράξενος βρυχηθμός λιονταριοῦ ἀκούγεται. Θεριά καί άγρίμια ἔχουν κρυφτεῖ στίς φωλιές τους τρομαγμένα.

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. 'Ακόμα προσμένουν ἐκεῖ νησιτικά. Λαχταροῦν νά σταματήσει τό κακό.

Τότε θά βγοῦν ἔξω. Καί θά ριχτοῦν λαιμαργα στό πλούσιο τραπέζι τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους.

- Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοήθειααα!

'Αλλόκοτη γυναικεία φωνή ἀντηχεῖ ἀδύναμα στό πολυθόρυβο σκοτάδι. Τά πεινασμένα θεριά τήν ἀκοῦνε. Χτυπάει στ' αὐτιά τους, ὅπως στή μύτη μας ἡ τσίκνα ροδοψημένου σφαχτοῦ. "Ομως, κανένα δέν τολμάει νά βγεῖ ἔξω.

'Ο Ταρζάν εἶναι ξαπλωμένος στά ξερά χορτάρια τῆς σπηλιᾶς του. Κοιμᾶται βαθιά. Φαίνεται πολύ κουρασμένος. Πλάι του ξαγρυπνᾷ ἡ Λιόγκα. 'Η πιστή κι ἀχώριστη συντρόφισσά του.

Ξύπνια από ὦρα, άφουγκράζε-
ται.

Εἶναι μιά πανώρια άραπίνα.
Μαλλιά έβένινα. Κορμί φιδίσιο.
Περήφανη κόρη τῆς Ζούγκλας.
Έχει ὄλη τή μεγαλοπρέπεια τῆς
βασιλικῆς της καταγωγῆς.

Γνήσια πριγκιπέσσα! Πατέρας
της ὁ άρχηγός μεγάλης φυλῆς
άγρίων. Μάνα της μιά λευκή
σκλάβα. Τήν άγόρασε κάποτε,
δίνοντας ένα μεγάλο διαμάντι.
Άμέτρητα από δαῦτα εἶχε στήν
κατοχή του.

Κάποτε, οἱ άγριοι τῆς φυλῆς
του αἰχμαλωτίζουν τόν Ταρζάν.
ΈΗ Λιόγκα, δεκάξι χρόνων τότε,
άγαπάει τό λευκό άντρα. Ζητάει
λοιπόν άπ' τόν πατέρα της μιά
χάρη: Ν' άφήσει τόν Ταρζάν, νά
ζήσει.

Ο άρχηγός τῶν άγρίων, λα-
τρεύει τήν κόρη του. Δέν μπορεί
νά τῆς χαλάσει χατίρι.

Τήν ἴδια νύχτα, ἡ Λιόγκα
φεύγει κρυφά μέ τόν Ταρζάν.
Καί γίνεται άχώριστη συντρόφισ-
σά του.

Μαζί της παίρνει κι ένα
κασονάκι. Εἶναι γεμάτο άπ' τά
πολύτιμα πετράδια τοῦ πατέρα
της. Δέ θέλει νά παντρευτεῖ
χωρίς... προίκα.

Αὐτή, μέ λίγα λόγια, εἶναι ἡ
Λιόγκα.

Ξύπνια, λοιπόν, άφουγκράζε-
ται περίεργη.

ΈΗ άπελπισμένη φωνή πού
άκούει, τήν άνησυχεί. ΈΗ ζήλια

κάνει τό αίμα της νά κοχλάζει.

Μαῦρες ὑποψίες σκοτεινιά-
ζουν άκόμα πιό πολύ τό μελαψό
πρόσωπό της.

– Μήπως ἡ γυναίκα πού
φωνάζει, άγαπάει τόν Ταρζάν;
Μήπως έρχεται νά τόν πάρει
μακριά της;

ΈΗ μαύρη ρίχνει μιά ματιά γύρω
της. Τό άνοιγμα τῆς σπηλιᾶς
εἶναι κλεισμένο μέ βαριά άμπά-
ρα. Άδύνατο νά τή σηκώσει.
Άριστερά της, βρίσκεται ένα
πρωτόγονο τζάκι. Έκεί ὁ Ταρ-
ζάν ψήνει τά κυνήγια του.

Σάν άγριόγατα ἡ Λιόγκα σκαρ-
φαλώνει. Άπ' τήν τρύπα πού
βγαίνουν οἱ καπνοί, περνάει έξω.
Προχωρεῖ άργά καί μέ προφύλα-
ξη.

Μιά φοβερή άστραπή κάνει γιά
λίγο τή νύχτα μέρα.

ΈΗ μαύρη άντικρίζει μπροστά
της τ' άνοιχτό στόμα λιονταριοῦ.
Καί μ' ένα πήδημα φτάνει πάλι
στήν τρύπα. Κατεβαίνει γρήγορα
κι άσφαλίζεται στή σπηλιά τοῦ
Ταρζάν.

– Δέ θά ξυπνήσω τόν άφέντη
μου, συλλογιέται. Καλύτερα νά
κοιμᾶται. Τό λιοντάρι θ' άκούσει
τήν κακιά γυναίκα πού θέλει νά
μοῦ τόν πάρει. Καί θά τρέξει νά
τή σπαράξει.

Υστερα, ξαπλώνει στά χορτα-
ρένια στρωσίδια τους. Κι άπο-
κοιμιέται ἤσυχη.

Σέ λίγη ὦρα, μιά μαύρη σκιά
γλιστράει στή σπηλιά. Κατεβαί-

νει άπ' τήν ίδια καπνοδόχο του τζακιού. Είναι ή Βάτ, ή τετραπέ-
ρατη μαϊμουδίτσα.

Πλησιάζει τόν Ταρζάν. Μ' ένα άπ' τά μπροστινά της πόδια, του ξύνει τή μύτη. Έκείνος πετάγε-
ται όρθός.

- Τι τρέχει, Βάτ; τή ρωτάει.

Έη μαϊμουδίτσα δέν προφταίνει
νά τ' άποκριθει.

Τήν ίδια στιγμή, ξανακούγεται
ό τρομερός βρυχηθμός του
λιονταριού. Κι άμέσως μετά, ή
άπελπισμένη γυναικεία φωνή:

- Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοή-
θειααα!

Ό Βασιλιάς τής Ζούγκλας
παίρνει γρήγορα τήν άπόφασή
του. Μιά γυναίκα κινδυνεύει.
Πρέπει νά τή σώσει. Έστω κι αν
ό ίδιος χαθει.

Σηκώνει σιγά τήν άμπάρα.
Σφίγγει τή λαβή του μαχαιριού
του. Καί σαν σίφουνας, χάνεται
έξω στό σκοτάδι και στό χαλασμό
τής τρομερής νύχτας. Πισω τόν
άκολουθει ή πιστή κι άχώριστη
Βάτ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ό Ταρζάν προχωρεί κατά τή
γυναικεία φωνή πού ζητάει βοή-
θεια. Μά σέ λίγο σταματάει
άπότομα. Άφουγκράζεται πα-
ραξενεμένος. Νομίζει πώς ά-
κούει δυό φωνές νά τόν καλοϋν.
Έη μιά άριστερά. Έη άλλη δεξιά.
Γιά λίγες στιγμές, μένει ανα-

ποφάσιτος. Δέν ξέρει τί νά
κάνει. Μά γρήγορα συνέρχεται.

- Άντίλαλος θά 'ναι, μουρ-
μουρίζει.

Και προχωρεί πρός τή φωνή π'
άκούγεται δεξιά.

Ξαφνικά, τό παράξενο ούρλια-
χτό του λιονταριού άκούγεται
μπροστά του. Έη Βάτ στριγγλίζει
τρομαγμένη. Ό Ταρζάν τήν
άκούει στό σκοτάδι νά σκαρφα-
λώνει σ' ένα δέντρο. Τραβάει τό
μαχαίρι του. Έτοιμάζεται νά
έπιτεθει.

Μά τό σκοτάδι είναι πυκνό.
Άκούει τήν άνάσα. Μά δέ
βλέπει τό θεριό πού βρίσκεται
άντίκρυ του.

Σάν σίφουνας χάνεται έξω, στό τρομερό
σκοτάδι τής νύχτας.

Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸν βλέπει. Ἐχει λιονταρίσια μάτια πού δαμάζουν τὸ σκοτάδι. Ἀκίνητο παρακολουθεῖ κάθε του κίνηση.

Ὁ Ταρζάν μένει πάλι ἀναποφάσιτος.

Ἡ φωνή τῆς ἀγνωστής γυναίκας, πού χαροπαλεύει στό χαλασμό τῆς τραγικῆς νύχτας, ξανακούγεται:

– Βοήθεια. Ταρζάν! Βοήθειααα!

Τά μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Ταρζάν σπιθίζουν. Σάν ἀναμμένα κάρβουνα πού τά φυσάει ὁ ἀέρας.

Καί σάν ἰαχὴ πολεμιστῆ πού χύνεται στή μάχη, βγάζει τὴν παράξενη, τρομερὴ φωνή του.

– Ἄααόοο! Ἄααόοο!

Τὸ ἄγριο ἀνθρώπινο οὐρλιαχτό ἐρεθίζει τὸ λιοντάρι. Ὅπως τὸν ταῦρο τὸ κόκκινο πανί. Μ' ἓνα κεραυνοβόλο πήδημα, χτυπάει τὸν Ταρζάν. Καί χώνει τὰ νύχια του στό γυμνὸ του στήθος.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνατρέπεται. Μά πέφτοντας, προφταίνει ν' ἀγκαλιάσει τὸ θεριό. Καί τὸ παρασύρει μαζί του. Ἐτσι τώρα, μέ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του, σφίγγει σάν μέγκενη τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ.

Θανάσιμη πάλη ἀρχίζει. Τά δυὸ θεριὰ ἀλληλοσπαράζονται κάτω ἀπὸ βροχὴ καί κεραυνούς.

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νὰ πνίξει τὸν ἀντίπαλό του. Τὸ λιοντάρι σχίζει μέ νύχια καί δόντια τίς

πέφτοντας, ἀγκαλιάζει τὸ θεριό καί τὸ παρασύρει μαζί του.

λευκὲς σάρκες του.

Σέ μιά στιγμή, ὁ Ταρζάν μουγκρίζει ἱκανοποιημένος. Ἐχει καταφέρει νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι τοῦ λιονταριοῦ πρὸς τὰ κάτω. Τὸ πιέζει τώρα μέ τρομερὴ δύναμη. Καί τὸ βυθίζει στό μαλακό, λασπωμένο χῶμα.

Τὸ θεριό δέν παίρνει πιά ἀνάσα. Θά σκάσει. Δοκιμάζει τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου. Κι αὐτό τοῦ δίνει ἀφάνταστη δύναμη. Κάνει ἓναν τρομερὸ σπασμό. Ξεχώνει τὴ μουσοῦδα του ἀπ' τὴ λάσπη. Καί ξεφεύγει ἀπ' τὸ φονικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Ταρζάν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας νιώθει πὼς εἶναι χαμένος. Μέ τὸ

τίναγμα του λιονταριού, τό μαχαίρι ξεφεύγει απ' τό χέρι του. 'Αδύνατο νά τό βρεῖ τώρα στό σκοτάδι καί στίς λάσπες.

Τό λιοντάρι εἶναι λεύτερο πιά. Παίρνει δυό-τρεις γρήγορες ανάσες. Καί μουγκρίζοντας άπαίσια, χύνεται νά τόν κατασπαράξει.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

“Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στή σπηλιά. Νά δοῦμε τί γίνεται ἐκεῖ, σάν φεύγει ὁ Ταρζάν μέ τή Βάτ.

'Η Λιόγκα κοιμάται βαθιά. Τήν ξαφνιάζει ὁμως μιά γνώριμη

φωνή. Εἶναι ἡ κραυγή πού βγάζει ὁ Ταρζάν. Τότε πού ρίχνεται νά παλέψει μέ τό τρομερό λιοντάρι.

Πετάγεται ὀρθή. 'Ο λευκός της σύντροφος λείπει απ' τό πλευρό της. Μουρμουρίζει μέ σφιγμένα δόντια:

– Πάει νά συναντήσει τή λευκή γυναίκα.

Νιώθει θανάσιμο μίσος γι' αὐτήν. 'Ηφάιστειο φουντώνει καί ξεσπάει στ' άγρια στήθια της.

– Θά τή σκοτώσω, οὐρλιάζει.

'Αρπάζει ἓνα μαχαίρι. Βγαίνει μανιασμένη απ' τή σπηλιά. Τρέχει γιά τό μέρος πού ἡ φωνή τῆς

Τό λιοντάρι εἶναι ἐλεύθερο καί παίρνει δυό-τρεις γρήγορες ανάσες.

ἄγνωστης γυναίκας ζητάει βοήθεια.

Ξαφνικά, κόβει απότομα τή φόρα της. Ἐφουγκράζεται. Νομίζει πώς ἀκούει δυό γυναικείες φωνές. Τή μιά στ' ἄριστερά. Τήν ἄλλη δεξιά.

- Ἐντίλαλος θά 'ναι, μωρμουριζει κι ἐκείνη.

Στήν ἴδια περίπτωση, ὁ Ταρζάν εἶχε τραβήξει δεξιά. Αὐτή προχωρεῖ ἄριστερά.

Τρέχει τώρα στό μέρος π' ἀκούει τή φωνή.

Τί παράξενο, ὅμως!

Καμιά ζωντανή ὑπαρξη δέ βρίσκειτ' ἐκεῖ.

- Κακιά λευκή, ποῦ εἶσαι κρυμμένη; φωνάζει ἡ Λιόγκα.

Κανένας δέν τῆς ἀποκρίνεται.

Καί ψάχνει τριγυρίζοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Νά, ὅμως, πού σέ λίγο ξανακούει τήν ἴδια φωνή:

- Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοήθειααα!

Ἄλλά, σέ καμιά διακοσαριά μέτρα πιο μπροστά.

Ἡ μαύρη καταλαβαίνει πώς ἔκανε λάθος. Τρέχοντας πάλι, φτάνει στό μέρος πού ἀκούει τώρα τή φωνή. Ψάχνει κι ἐκεῖ. Μα πάλι δέ βρῖσκει κανέναν.

- Ποῦ εἶσαι επιτέλους; φωνάζει πιο δυνατά τώρα.

Καμιά ἀπόκριση δέν παίρνει.

Μόνο ξανακούει τήν ἴδια γυναικεία φωνή. Σέ ἄλλη τόση ἀπόσταση πιο μπροστά.

- Μαῦρο λιοντάρι νά σέ φάει, μωγκρίζει ἡ Λιόγκα.

Θέλει νά ἐκδικηθεῖ τήν ἄγνωστη λευκή γυναίκα. Νομίζει πώς ἐκείνη θέλει νά τῆς κλέψει τόν ἄνθρωπο πού ἀγαπάει.

Κι αὐτό, δίνει φτερά στά γυμνά της ποδάρια.

Τρέχει πρὸς τά ἐκεῖ. Μά πάλι τά ἴδια. Ἡ φωνή κάθε φορά ἀκούγεται καί πιο μπροστά.

Ἡ μαύρη σφίγγει τό μαχαίρι της. Τρέχει σάν τρελή στό σκοτάδι. Κάτω ἀπό βροχή καί κεραυνούς.

Σέ μιά στιγμή, νομίζει πώς ἀκούει πίσω της πατημασιές ἀνθρώπου. Φαντάζεται πώς κάποιος τήν παρακολουθεῖ. Μά ἡ καρδιά τῆς Λιόγκα δέν ἔχει γνωρίσει ποτέ τό φόβο. Καί προχωρεῖ χωρίς δισταγμό.

Θέλει νά βρεῖ τή φανταστική ἀντίπαλο. Θέλει νά τή σκοτώσει.

Ἐτσι, ξεμακραίνει πολύ ἀπ' τή σπηλιά της. Καί χωρίς νά τό νιώσει, βρίσκεται πίσω ἀπ' τό βουνό μέ τούς πράσινους βράχους. Οἱ παράξενες πατημασιές τήν ἀκολουθοῦν πάντα.

Ἡ βροχή ἀρχίζει τώρα νά λιγοστεύει. Σέ λίγο, σταματάει ἐντελῶς. Ὁ οὐρανός τῆς Ζούγκλας καθαρίζει σιγά-σιγά. Ἐναῖνα τ' ἀστέρια ξεπετιοῦνται λαμπερά. Τ' ἀπέραντο στερέωμα διαμαντοστολίζεται.

Ἡ Λιόγκα κυνηγάει ἀκόμα τήν παράξενη φωνή. Τώρα ὅμως,

ἀκούγεται στό βάθος μιᾶς χαρά-
δρας.

– Ἐδῶ θά ἴναι, συλλογιέται ἡ
μαύρη.

Κι ἀρχίζει ἀδίσταχτα νά κατε-
βαίνει.

Ἡ ζήλια καί τό μίσος τήν ἔχουν
τυφλώσει. Δέν ξέρει τί κάνει.

Ξαφνικά, βγάζει μιᾶ τρομαγ-
μένη φωνή. Νιώθει τό ἔδαφος νά
ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τά πόδια της.

Γιά λίγες στιγμές, βρῖσκεται
στόν ἀέρα. Ὑστερα πέφτει. Καί
τέλος, σωριάζεται σ' ἓνα βαθύ
λάκκο. Εἶναι στρωμένος μέ μα-
λακά ξερά χορτάρια.

Ἀπαίσιο σατανικό γελιο ἀν-
θρώπου τήν ὑποδέχεται

– Χά, χά, χά! Μά δεν περιμένω
ἐσένα στήν παγίδα μου!

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΣΤΑ ΘΕΡΙΑ

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στόν
Ταρζάν. Γιατί κι ἐκεῖ φοβερά καί
τρομερά πράγματα γίνονται.

Τό λιοντάρι, ὅπως εἶπαμε,
λευτερώνεται ἀπό τ' ἀγκάλια-
σμα τοῦ νέου. Παίρνει δυό-τρεις
γρήγορες ἀνάσες. Καί μουγκρι-
ζοντας ἀπαίσια χύνεται νά τόν
κατασπαράξει.

Ὁ ἀτρόμητος βασιλιάς τῆς
Ζούγκλας εἶναι ἄοπλος. Βλέπει
καθαρά πώς φτάνει ἡ στερνή του
στιγμή. Ψηλά, ἀπ' τό γιγαντόσω-
μο δέντρο, ἀκούγεται τό στρίγ-
γλισμα τῆς Βάτ.

Γιά λίγες στιγμές, βρῖσκεται στόν ἀέρα.

Σάν ἀπό μηχανῆς Θεός, ἔρχε-
ται στόν Ταρζάν μιᾶ ἔμπνευση:

Ν' ἀνέβει κι αὐτός ἐπάνω.

Μέ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀ-
γκαλιάζει τόν κορμό στό σκοτά-
δι.

Καί σβέλτος σάν πιθηκος,
σκαρφαλώνει ψηλά.

Πρώτη φορά ὁ Ταρζάν παρα-
τάει μιᾶ μάχη. Πρώτη φορά
ζητάει μέ τή φυγή τή σωτηρία
του. Κι αὐτό, ὄχι γιατί φοβᾶται
τόν κίνδυνο. Μά γιατί θέλει νά
ζήσει. Νά βοηθήσει τήν ἄγνωστη
γυναίκα πού κινδυνεύει.

Τά κλαδιά πού πιάνεται καί
πατᾶ ν' ἀνέβει, εἶναι βρεγμένα.

γλιστερά. Μά ο Ταρζάν είναι συνηθισμένος σέ τέτοιες κακοτοπιές.

Ξαφνικά, τά πράγματα αλλάζουν. Σέ μιά στιγμή πιάνεται άπ' ένα στρογγυλό μαύρο κλαδί. Βγάζει άμέσως μιά τρομαγμένη φωνή. Κι αρχίζει νά πέφτει... Τό κλαδί πού πιάστηκε δέν ήταν παρά τό κορμί ενός ψόφιου φιδιού.

Καθώς γκρεμίζεται, χτυπάει άπό κλαδί σέ κλαδί. Κάνει προσπάθειες νά πιαστεί άπό κάπου. Νά συγκρατηθεί. Μά στέκεται αδύνατο.

Τέλος, σωριάζεται βαρύς κάτω.

Ποῦ, όμως;

Όχι στό χῶμα. Γιατί, σίγουρα, θά τσακιζόταν. Άλλά πάνω στό κορμί τοῦ μεγάλου λιονταριού. Τοῦ θηριού πού τόν περιμένει έξαγριωμένο άπό κάτω.

Γρήγορα, ο Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Δέν ἔχει τό παραμικρό τραῦμα. Είναι ἔτοιμος ν' ἀντιμετωπίσει τήν καινούρια ἐπίθεση τοῦ θηρίου.

Τό λιοντάρι ξαφνιάζεται. Τά χάνει άπ' τό τρομερό χτύπημα πού δέχεται. Ζαλίζεται. Μένει γιά λίγο άνίκανο νά δράσει.

Περνοῦν ἔτσι λίγα δευτερόλεπτα. Ὁ Ταρζάν βρίσκει τήν εὐκαιρία νά σκαρφαλώσει πάλι στό δέντρο. Καί νά χαθεί στά ψηλά, πυκνά κλαδιά του.

Τώρα πιά είναι σίγουρος.

Κάνει λοιπόν προσκλητήριο στά θηρία.

Βγάζει τήν παράξενη καί τρομερή κραυγή του.

– "Ααοοο!... "Ααοοο!..

Σάν νά τούς λέει:

– Κινδυνεύω!... Ἐλάτε νά μέ βοηθήσετε!

Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση, ἀμέτρητα θηρία θά ἔτρεχαν νά φτάσουν κοντά του. Τώρα, κανένα δέν κουνιέται άπ' τίς σπηλιές καί τίς κουφάλες πού ἔχουν τρυπώσει.

Μυστήριο ἀνεξήγητο γιά τόν Ταρζάν.

Μόνο άπό μακριά φτάνει, σάν

Τά κλαδιά πού πιάνεται ν' ανέβει είναι βρεγμένα καί γλιστερά.

άπάντηση, ένα άπαισιο και τρομαχτικό ούρλιαχτό:

– Οούούουου!.. Οούούουου!...

Λές και τό ξερνάει στόμα λυσσασμένου βρικόλακα.

Ή άρχοντας τής Ζούγκλας τρίζει τά δόντια του. Καί μουρμουρίζει:

– Ή Γκαούρ(1)! Πάλι αυτός ό μαύρος δαίμονας μπροστά μου!..

Τήν ίδια στιγμή, κάπου έκει κοντά, άκούγεται γνώριμο σφύριγμα φιδιού. Είναι ό βόας, τό καλό κι άγαπημένο φίδι του Ταρζάν. Μόνο, άπ' όλα τά θεριά, έρχεται νά τόν βοηθήσει.

Μά κι άλλη μιά φωνή άπαντάει στό προσκλητήριο του άρχοντα τής Ζούγκλας. Είναι ή φοβισμένη και κωμική στριγγλιά τής Βάτ. Ή άπ' τήν τρομάρα της, ή άμοιρη, έχει φτάσει στό πιο ψηλό κλαδί του δέντρου. Καί στριγγλίζει για νά δώσει κουράγιο στον άφέντη της.

Οι στιγμές είναι τραγικές. Όμως, ό καλόκαρδος Ταρζάν δέν μπορεί νά μη χαμογελάσει.

Μά, νά! Ή φωνή τής άγνωστης γυναίκας ξανακούγεται άπ' τό ίδιο πάλι σημείο:

– Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοήθειααα!

Ή Ταρζάν βγάξει τήν παράξενη και τρομερή κραυγή του.

Ἐπὶ τὸ δέντρο ψηλά πού βρίσκεται, κοιτάζει κάτω. Δέν μπορεῖ νά διακρίνει καλά στό σκοτάδι. Ἀκούει, ὅμως, ἓνα παράξενο θόρυβο.

Τὸ λιοντάρι ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸ ζάλισμά του. Εἶναι τρελό ἀπό θυμό πού τοῦ ξέφυγε πάλι τὸ θύμα. Καί προσπαθεῖ μάταια, μέ δόντια καί νύχια, νά σπαράξει τὸν κορμό τοῦ δέντρου.

Ὁ Ταρζάν συλλογιέται:

«Πρέπει γρήγορα καί μέ κάθε κίνδυνο νά φτάσω κοντά στή δυστυχισμένη γυναίκα».

Νά κατέβει κάτω δέν μπορεῖ τὸ λιοντάρι παραμονεύει. Πρέπει νά προχωρήσει στὸν ἀέρα.

Ἔτσι, πηδώντας ἀπὸ δέντρο

σὲ δέντρο φτάνει ἀνενόχλητος κοντά στή φωνή. Ἡ Βάτ τὸν ἀκολουθεῖ.

Μεγάλη ἀτυχία, ὅμως!

Ἡ ἄγνωστη βρίσκεται πάνω σὲ ἓνα δέντρο μοναχικό. Κανένα ἄλλο δέν εἶναι κοντά του. Γιά νά τή φτάσει, πρέπει νά κατέβει. Κι ἓνα μικρὸ διάστημα νά περπατήσει μέ τὰ πόδια.

Αὐτὸ καί κάνει.

Μά μόλις τὰ πόδια του ἀκουμποῦν στό λασπωμένο χῶμα, ξαφνιαίνεται. Στό μισόγυμνο κορμί του νιώθει πάλι τὸ κρύο ἀγκάλιασμα τοῦ λιονταριοῦ.

Τὸ θεριὸ βλέπει καλά στό σκοτάδι. Καί τὸν ἔχει παρακολουθήσει ἀπὸ κορμὸ σὲ κορμό.

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος, μελαψὸς ἄντρας. Πανώριος, ἀτρόμητος κι ἀφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας, κυνηγὸς θηρίων. Μητέρα του μιά ἄγρια, μαύρη ἰθαγενής. Σὲ ἡλικία τριῶν μηνῶν τὸν ἀρπάζει μιά γορίλαινα. Τὸν θηλάζει καί τὸν μεγαλώνει στή φωλιά της. Δεκαοχτὼ χρόνων πέφτει σὲ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο σὲ μιά σιδερένια κλούβα δυὸ ὀλόκληρα χρόνια.

Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Κάποτε, δραπετεύει καί φτάνει τυχαῖα στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Ζεῖ μόνος σὲ μιά σπηλιά, στήν ἀπρόσιτη κορφή ἑνὸς ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ. Ὁ Ταρζάν πιστεύει πὼς ὁ Γκαούρ θέλει νά τὸν σκοτώσει, γιά νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ψάχνει νά τὸν βρεῖ γιά νά παλέψει μαζί του. Δέν καταφέρνει ὅμως νά τὸν συναντήσει ποτέ (βλ. λεπτομέρειες στό τεῦχ. 3. Ὁ Πέτρινος Γίγαντας).

Σ' ολόκληρη τή διαδρομή στόν
 αέρα.

Γιά τρίτη φορά ό Ταρζάν
 βρίσκεται στά νύχια του.

Ή θέση του είναι τώρα
 τραγικά κρίσιμη. Τό λιοντάρι
 ανοίγει τό στόμα του. Είναι
 έτοιμο νά δαγκώσει τό λαιμό του.

Μά τήν ίδια στιγμή, κάτι
 αναπάντεχο γίνεται.

"Ενας πονεμένος βόγκος ξε-
 φεύγει άπ' τά σωθικά του
 θεριού. Ο άρχοντας τής Ζούγ-
 κλας αναπνέει. Ξαναβρίσκεται
 λεύτερος καί ζωντανός.

"Ενας κεραυνός ξεσπάει έκει
 κοντά. Ή τρομερή λάμψη του
 φωτίζει γή καί ούρανό. "Ετσι, τό
 γρήγορο μάτι του Ταρζάν βλέπει
 τί έχει συμβεί:

"Ενας βόας έχει τυλιχτεί στό
 κορμί του λιονταριού. Πασχίζει
 νά του τσακίσει τά κόκαλα. Μά κι
 εκείνο, έχει γυρίσει τό κεφάλι
 του. Καί δαγκώνει τό λαιμό του
 φιδιού.

Είναι ό καλός βόας πού
 στάθηκε πιστός στό προσκλητή-
 ριο του άρχοντα τής Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει πώς
 τό λιοντάρι θά πνίξει τό φίδι. Θά
 λευτερωθεί άπ' τό θανατηφόρο
 άγκάλιασμα του. Καί χωρίς δε-
 σμά, θά χυθεί άκράτητο πάνω σ'
 αυτόν.

"Αν κρατούσε μαχαίρι, θά
 μπορούσε νά σώσει τό φίδι.

Μά άοπλος καθώς είναι, θά
 κινδυνέψει πολύ. Ποιός θά σώ-

σει τότε τήν άγνωστη γυναίκα;

Θυσιάζει λοιπόν τό ζώο γιά
 τόν άνθρωπο.

Μέ δυό τρία γρήγορα πηδήμα-
 τα, φτάνει στό μοναχικό δέντρο.
 Αγκαλιάζει τόν κορμό κι αρχίζει
 νά σκαρφαλώνει.

- "Ερχομαι, φωνάζει στήν
 άγνωστη. Μή φοβάσαι!

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός
 άντηχεί. Κι άμέσως κάτι σάν
 ανθρώπινο σώμα αρχίζει νά
 κατρακυλά. Πέφτει άπ' τά ψηλά
 κλαδιά του μαγικού δέντρου.

"Ενα πονεμένο βαρύ βογκητό
 συνοδεύει τό μαύρο όγκο πού
 γκρεμίζεται.

"Ενας βόας έχει τυλιχτεί στό κορμί του
 λιονταριού.

Ο Ταρζάν φαντάζεται πώς η άγνωστη γυναίκα αυτοκτόνησε πάνω στο δέντρο. Και τό κορμί της πέφτει κάτω.

Απ' τό χαμηλό σημείο πού βρίσκεται αυτός, άπλώνει τά χέρια του. Θέλει νά τή συγκρατήσει.

Μά ό μαύρος όγκος είναι βαρύς. Χτυπάει πάνω του καί τόν παρασύρει. Κι οί δυό μαζί, σωριάζονται κάτω, στό λασπωμένο χῶμα.

Η ΒΑΤ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ο Βασιλιάς τής Ζούγκλας αυτή τή φορά έχει πέσει πολύ έξω. Ο όγκος πού κατρακυλούσε άπ' τό δέντρο δέν ήταν ή άγνωστη γυναίκα.

Μέ τήν πρώτη έπαφή πού είχε μαζί του, καταλαβαίνει:

Είναι ένας γορίλας. Λαβωμένος άπ' τήν τουφεκιά πού έπεσε, γκρεμίστηκε κάτω. Καί τώρα ούρλιάζει καί σπαρταράει μανιασμένος.

Ο Ταρζάν πετιέται γρήγορα όρθός. Μά ό γορίλας νομίζει πώς αυτός τόν χτύπησε. Χυμάει πάνω του καί τόν συγκρατεί. Ζητάει μέ νύχια καί δόντια νά τόν κατασπαράξει.

Τήν ίδια στιγμή, πάνω στό δέντρο άκούγεται ή φωνή τής γυναίκας:

– Ταρζάν, φυλάξου... Χτύπησα ένα θεριό πού μέ πλησίασε...

Σφίγγει τό λαιμό του πληγωμένου γορίλα.

“Επεσε κάτω...”

Στήν άγωνία τής πάλης ό νέος δέν προσέχει τά λόγια της.

Έχει σφίξει τό λαιμό του λαβωμένου γορίλα. Πασχίζει νά τόν πνίξει.

Ξαφνικά, βλέπει τό λιοντάρι νά τόν πλησιάζει. Προχωρεί μέ δυσκολία. Σέρνει καί τό φίδι πού ναι κουλουριασμένο στό κορμί του.

Είναι φανερό πώς μόλις πνίξει τό βόα, θά χυθεί νά σπαράξει καί τόν Ταρζάν.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας περνάει τραγικές στιγμές.

Ξαφνικά, ή Βάτ στριγγλίζον-

τας κατεβαίνει απ' τό δέντρο πού βρίσκεται. Πλησιάζει τό σύμπλεγμα λιονταριού και φιδιού πού παλεύουν.

Και φτάνει πάνω στην ώρα.

Έκείνη τή στιγμή, τό λιοντάρι πνίγει τό βόα.

Τώρα τινάζεται για νά λευτερωθεί απ' τό άγκάλιασμα του.

Η τετραπέρατη μαϊμού εκμεταλλεύεται τήν εύκαιρία.

Καβαλικεύει τό λαιμό του λιονταριού. Μέ τά νύχια των μπροστινών της ποδαριών, χτυπάει τά μάτια του. Τό τυφλώνει. "Υστερα, σκαρφαλώνει στο μοναχικό δέντρο, και στριγγλίζει πανηγυρικά!

Τό θεριό είναι άνίκανο πιά νά βλάψει κανένα.

Τινάζεται ούρλιάζοντας άπαισία. Και τό νεκρό σώμα του φιδιού πέφτει από πάνω του.

Τήν ίδια στιγμή, κι ό Ταρζάν ξεφεύγει απ' τό άγκάλιασμα του πληγωμένου γορίλα. Μ' ένα γρήγορο πήδημα σκαρφαλώνει πάλι στο δέντρο.

Τό τυφλό λιοντάρι στριφογυρίζει μανιασμένο. Ψάχνει νά βρεϊ τόν έχθρό πού τό τύφλωσε.

"Ετσι, σκουντουφλά πάνω στο γορίλα. Και τόν σπαράζει μέ τά δόντια και τά νύχια του.

"Υστερα, μουγκρίζοντας απ' τούς πόνους, αρχίζει νά τρέχει. Χωρίς νά βλέπει πού πηγαίνει. Πότε χτυπιέται πάνω στους κορμούς των δέντρων. Πότε

Μ' ένα γρήγορο πήδημα, σκαρφαλώνει πάλι στο δέντρο.

σωριάζεται μέσα σε χαντάκια. Πότε χαροπαλεύει στις λίμνες πού σχημάτισε ή βροχή.

"Ωσπου, σε λίγο, τά πονεμένα ούρλιαχτά του σβήνουν στο βάθος του άπέραντου όριζοντα.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Ο Ταρζάν, πάνω στο δέντρο τώρα, χαϊδεύει τή Βάτ.

– Μπράβο, τής λέει. Φάνηκες έξυπνη και γενναία.

Θυμάται και τό βόα πού βρήκε τό θάνατο για χάρη του. Μέ τή ράχη τής παλάμης σκουπίζει ένα δάκρυ.

"Υστερα, σκαρφαλώνει γρήγορα στα ψηλά κλαδιά. Και

τ Ποιά είσαι; Πώς βρέθηκες μιά τέτοια νύχτα στη ζούγκλα;

φτάνει κοντά στην άγνωστη γυναίκα.

Είναι μιά νέα κι όμορφη λευκή κοπέλα. Φοράει άντρικό κυνηγετικό κουστούμι.

– Ποιά είσαι; τή ρωτάει. Πώς βρέθηκες μιά τέτοια νύχτα στή Ζούγκλα;

Έκείνη, ταραγμένη, τ' αποκρίνεται:

– Μέ λένε Μάρθα... Γεννήθηκα στην Άμερική. Ό αδερφός μου ό Σάμ είναι κυνηγός άγρίων θηρίων. Ένα μεγάλο τσίρκο του πρόσφερε πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια γιά σένα. Νά σέ αιχμαλωτίσει, και νά σέ παραδώσει σ' αυτό.

Άκολουθήσα τόν αδερφό μου ως έδω. Όχι γιά νά τόν βοηθήσω, μά γιά νά τόν έμποδίσω νά κάνει αυτό τό έγκλημα.

Ό Σάμ, μέ κάποιο σατανικό σχέδιο, θά σέ παρασύρει στην παγίδα του. Απόψε θά τό βαζε σ' ενέργεια...

Ό Ταρζάν τήν κοιτάζει μέ δυσπιστία.

– Ποϋ έχετε τήν κατασκήνωσή σας;

– Πίσω άπ' τό βουνό μέ τούς πράσινους βράχους. Από κεί ξέφυγα πρίν λίγες ώρες. Ήρθα τρέχοντας νά προλάβω τό μεγάλο κακό.

Ή όμορφη λευκή ρίχνει μιά

άνήσυχη ματιά στό καταματωμένο στήθος του Ταρζάν.

Βλέπει άμυδρά στό σκοτάδι κάτι ματωμένα σημάδια. Είναι άπ' τά δόντια και τά νύχια του λιονταριου. Δαγκώνει φοβισμένη τά χείλη της. Και συνεχίζει:

– Άλίμονο, όμως... Δέν πρόφτασα. Τό τρομερό μικρόβιο κυκλοφορεί πιά στό αίμα σου.

Ό Ταρζάν δέν καταλαβαίνει τίποτα.

– Ποιό μικρόβιο;

– Τό μικρόβιο τής λύσσας. Τό λιοντάρι πού πάλεψες ήταν λυσσασμένο. Τό χαμε πιάσει σέ παγίδα. Ένα άπ' τά σκυλιά μας λύσσαξε. Και τό δάγκωσε στό πόδι πρίν σαράντα μέρες. Σήμερα τό πρωί, τό λιοντάρι έσπασε τό κλουβί του. Κι έφυγε ούρλιάζοντας άπαίσια.

Ό Σάμ έλειπε. Από χτές τό βράδυ έτοιμαζε μεγάλες κουλοϋρες σύρματα, κι άλλες παράξενες ήλεκτρικές συσκευές. Και πρωί πρωί χάθηκε άπ' τήν κατασκήνωση... Έγώ κατάλαβα πώς μ' αυτά τά σύνεργα θά βαζε σ' έφαρμογή τό σχέδιο τής αιχμαλωσίας σου. Γιά νά προλάβω τό κακό, φεύγω άναζητώντας τον. Μά παραπλανήθηκα στή Ζούγκλα. Μέ βρήκε τό σκοτάδι. Σέ μιά στιγμή, άκούω τόν παράξενο βρυχηθμό του

λυσσασμένου λιονταριού... Συλλογιέμαι πώς μπορεί να σου έπιτεθει και να παλέψεις μαζί του. Ή σκέψη αυτή με γεμίζει τρόμο και άπελπισία. Πρέπει με κάθε τρόπο να σε σώσω απ' τον κίνδυνο. Δέ λογαριάζω τη δική μου ζωή. Ανεβαίνω σ' αυτό το δέντρο. Κι αρχίζω και φωνάζω, ζητώντας βοήθεια. Είχα την έλπίδα πώς θα μ' ακούσεις. Πώς θα τρέξεις κοντά μου. Ήξερα πώς κάπου έδω βρίσκεται η σπηλιά σου.

Ή Αμερικανίδα παίρνει βαθιά άναπνοή. Και συνεχίζει:

– Μόνο σε μιά στιγμή άκουσα μιά παράξενη φωνή. Ήμοιαζε με φωνή γυναίκας που ζητούσε βοήθεια, όπως κι εγώ.

– Κι εγώ σαν βγήκα απ' τη σπηλιά μου, άκουσα δυό φωνές, μουρμουρίζει συλλογισμένος ο Ταρζάν.

Ή Μάρθα σαν να μήν τον άκουσε, έξακολουθει:

– Αντίλαλος της φωνής μου δεν μπορούσε να είναι. Άλλοτε φώναζα εγώ, κι άλλοτε άκουγόταν εκείνη. Μά ίσως να μήν ήταν και τίποτα. Γέννημα της ταραγμένης φαντασίας μου μέσα στην τρομερή νύχτα... τώρα, όμως, άλλος είν' ο κίνδυνος. Τό μικρόβιο της λύσσας που κυκλοφορεί στό αίμα σου.

Ο Ταρζάν χαμογελάει άτάραχος.

– Μή φοβάσαι, της λέει. Ή

Λιόγκα ξέρει τό βοτάγι που θά με γιατρέψει.

Ήστερα, μουρμουρίζει σαν να μιλάει με τον έαυτό του:

– Τώρα καταλαβαίνω γιατί τάθεριά της περιοχής δεν έτρεξαν να με βοηθήσουν. Άπ' τον παράξενο βρυχηθμό, είχαν νιώσει πώς τό λιοντάρι ήταν λυσσασμένο. Και κανένα θεριό δεν τάβάζει ποτέ με λυσσασμένο αντίπαλο.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΛΙΟΓΚΑ

Ή βροχή αρχίζει τώρα να λιγοστεύει. Σε λίγο, σταματά έντελώς. Ο ουρανός της Ζούγκλας καθαρίζει σιγά-σιγά. Ένα-ένα τ' άστέρια ξεπετιοϋνται λαμπερά. Τ' άπέραντο στερέωμα διαμαντοστολίζεται.

Ο Ταρζάν άρπάζει την άμερικανίδα με τ' άριστερό χέρι. Και με τό δεξί πιάνεται απ' τά κλαδιά. Έτσι, κατεβαίνουν απ' τό γιγαντόσωμο δέντρο.

– Πάμε στή σπηλιά μου, της λέει. Είσαι κουρασμένη και βρεγμένη. Ή Λιόγκα θά σε περιποιηθει. Τό λυσσασμένο λιοντάρι δεν άκούγεται πιά. Σίγουρα, τυφλό καθώς είναι, κάπου θά γκρεμίστηκε.

Και προχωροϋν με δυσκολία. Τό λασπωμένο έδαφος βουλιάζει σε κάθε τους πάτημα.

Ή Βάτ τούς άκολουθει, πηδώντας από δέντρο σε δέντρο.

Οι δύο νέοι φαίνονται βυθισμένοι σέ συλλογισμούς.

Σέ μιά στιγμή, ή άμερικανίδα ρωτάει τόν Ταρζάν:

– Ποιά είν' αύτή ή Λιόγκα πού βρίσκεται στή σπηλιά σου;

Έκεινος άργεί κάπως νά τής άποκριθεϊ:

– Μιά γυναίκα άγριας φυλής... Μοιράζεται μαζί μου τίς άγωνίες καί τίς χαρές τής Ζούγκλας.

Ή Μάρθα χαμηλώνει τά μάτια τής.

Μέ τή σειρά του, τώρα, ό Ταρζάν, τή ρωτάει:

– Έσύ είσαι μιά ξένη κι άγνωστη κοπέλα. Γιατί λοιπόν δείχνεις τόσο ένδιαφέρον για μένα;

Ή Άμερικανίδα χαμογελάει θλιμμένα:

– Τό βρίσκεις περίεργο; Κι όμως, είναι φυσικό...

.....
Αρχίζει νά ξημερώνει πιά. Ή Ταρζάν κι ή Μάρθα φτάνουν στή σπηλιά.

Προχωρούν μέ δυσκολία στό λασπωμένο έδαφος πού βουλιάζει.

Ή νέος ρίχνει μιά ματιά στό έσωτερικό τής. Ή πιστή συντρόφισσά του λείπει.

– Λιόγκα!... Λιόγκααα!

Τή φωνάζει όσο πίο δυνατά μπορεί. Ψάχνει έδω κι εκεί μέ φανερή άνησυχία. Τέλος, στό φώς τής χαραυγής, ξεχωρίζει άχνάρια γυμνών ποδαριών. Καί φεύγει βιαστικός άκολουθώντας τα. Προχωρεί μέ τά μάτια καρφωμένα στό λασπωμένο χωμα.

Φεύγοντας, ούτε γυρίζει νά κοιτάξει τήν Άμερικανίδα.

Ούτε μιά λέξη δέν τής λέει. Σάν νά μή βρίσκεται εκεί.

Ή Μάρθα τόν παρακολουθεϊ μέ παράξενο βλέμμα.

Ή θλίψη κι ή άπογοήτευση είναι ζωγραφισμένες στό πρόσωπό τής.

Σέ λίγο, ό Ταρζάν χάνεται πιά στό μισοσκόταδο. Ένα δάκρυ κυλάει τότε άπ' τά μάτια τής. Καί ψιθυρίζει:

– Φαίνεται πώς τήν αγαπάει... Τόσο τό χειρότερο για μένα!

Ύστερα προχωρεί άργά. Μπαίνει στή σπηλιά του βασιλιά τής Ζούγκλας.

Βλέπει τά φτωχικά στρωσίδια του. Τό πρωτόγονο τζάκι. Κι όλα τά μικροπράγματα πού προσπαθούν νά κάνουν πίο άνετη τή σκληρή ζωή του.

Σχεδόν άμέσως, τό μάτι τής πέφτει σέ μιά γωνιά. Ένα κακότεχνο ξύλινο κασονάκι βρίσκεται εκεί. Τό περιεχόμενό του

ἀστράφτει παράξενα. Ἡ Μάρθα σκύβει καὶ κοιτάζει κατάπληκτη. Εἶναι γεμάτο μεγάλα, κατεργασμένα καὶ ἀκατέργαστα πολύτιμα πετράδια... Ἕνας ἀτίμητος θησαυρός.

Ἡ ἀμερικανίδα ἔχει χάσει τὸ νοῦ της. Ποτέ δὲ φαντάστηκε πὼς βρίσκονται στὸν κόσμο τέτοια μεγάλα διαμάντια. Καὶ τὰ βλέπει ἐδῶ, τόσο περιφρονημένα!

Ξαφνικά, μιά σκέψη φωτίζει τὰ μάτια της. Καὶ ψιθυρίζει ταραγμένη:

– Πρέπει νὰ τὰ πάρω... Σέ λίγο μπορεῖ νὰ φτάσει ἐδῶ.

Ἀρπάζει ἀμέσως τὸ κασονάκι μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια, καὶ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά.

Γιὰ λίγο στριφογυρίζει συλλογισμένη ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν κοντινῶν δέντρων. Σταματᾷ σ' ἓνα ἀπ' αὐτά. Ὑστερα, μὲ γρήγορο βῆμα χάνεται πρὸς τὴ διεύθυνση πού πρὶν λίγο πῆρε ὁ Ταρζάν.

Στό μεταξύ, ὁ ἥλιος λάμπει πάλι χαρούμενος. Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας εἶναι πολὺ ἄστατος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ

Ὁ Ταρζάν, ὅπως εἶπαμε, ξεκινᾷ ἀπ' τὴ σπηλιά του ἀλαφιασμένος. Ἀκολουθώντας τίς πατημασιές τῆς Λιόγκα, ψάχνει νὰ τὴ βρεῖ.

Μά, ναί! Καθὼς προχωρεῖ, μιά γνώριμη φωνὴ τὸν ξαφνιάζει.

– Βοήθεια, Ταρζάν! Βοήθειααα!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς μαύρης συντρόφισσάς του.

Τὰ πόδια τοῦ νέου κάνουν φτερά. Σέ λίγες στιγμές, φτάνει στό μέρος π' ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Λιόγκα.

Τί παράξενο, ὅμως! Τώρα εἶναι μέρα πιά. Βλέπει.

Κι ὅμως, δὲ βρίσκει πουθενὰ τὴ συντρόφισσά του.

– Λιόγκα!... Λιόγκααα! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει.

Μά καμιά ἀπόκριση δέν τοῦ δίνεται.

– Κάποιο μυστήριο κρύβεται ἐδῶ, μουρμουρίζει.

Ξαφνικά, πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, κάτι παίρνει τὸ μάτι του. Εἶναι μιά παράξενη ἠλεκτρικὴ συσκευή. Μ' ἓνα μεγάφωνο.

Μέσ' ἀπ' αὐτὸ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Λιόγκα.

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξη. Καὶ τὸ μυαλό του, σιγά-σιγά, φωτίζεται.

Χωρὶς ν' ἀγγίξει τὴ συσκευή, συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ἀκολουθεῖ τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα πού τὴν ἐνώνει.

Ἄλλο τίποτα δέν μπορεῖ νὰ κάνει. Οἱ πατημασιές τῆς μαύρης στό σημεῖο αὐτό, εἶναι πολλές καὶ μπερδεμένες.

Μά σέ λίγη ἀπόσταση, ξανα-

Πάνω στον κορμό ενός δέντρου είναι μία παράξενη συσκευή μ' ένα megάφωνο.

κούει την απελπισμένη φωνή της Λιόγκα.

– Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοήθεια!

Καί πάνω σ' άλλο κορμό δέντρου, ξαναβρίσκει άλλη συσκευή μέ megάφωνο.

Έτσι, τό μυστήριο συνεχίζεται. Ό Ταρζάν ακολουθεί πάντα τό σύρμα πού ένώνει τά megάφωνα. Καί φτάνει πίσω άπ' τό βουνό μέ τούς πράσινους βράχους.

Όπως άλλοτε ή Λιόγκα, κι αυτός τώρα, κατεβαίνει τή βαθιά χαράδρα πού ξέρουμε.

Ό πόνος πού δοκιμάζει για τή χαμένη συντροφισά του, τόν

έχει τυφλώσει. Καθώς προχωρεί τρέχοντας, δέν προσέχει. Καί γκρεμίζεται στην ίδια παγίδα.

Ό Λιόγκα τόν άγκαλιάζει, κλαίγοντας από χαρά. Ό Ταρζάν δέν άργεί νά συνέλθει άπ' τό ξάφνιασμα. Ρίχνει μία ματιά γύρω του. Βρίσκεται αιχμάλωτος σέ μία παγίδα. Είναι ένας βαθύς λάκκος σκεπασμένος μέ κλαδιά και χορτάρια. Σ' ένα σημείο βρίσκεται μία ήλεκτρική συσκευή μέ μπαταρίες. Άπ' τή βουή πού κάνει, φαίνεται πώς είναι ακόμα σέ λειτουργία. Πλάι στη μηχανή, σωριασμένο κάτω, τό πτώμα μεγαλόσωμου άντρα. Ένα μαχαίρι καρφωμένο στην

καρδιά του. Είναι ο Σάμ, ο αδερφός της Μάρθας. Ο κυνηγός των θηρίων της Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν ρωτάει τη μαύρη:
– Πώς βρέθηκες εδώ;

Εκείνη του εξηγεί όλα όσα ξέρουμε πώς γιναν μέχρι τη στιγμή που έπεσε στην παγίδα.

Ύστερα, του δείχνει το νεκρό:

– Σάν έπεσα, ο άνθρωπος αυτός βρισκόταν κοντά στη μηχανή. Γέλασε και είπε πώς δεν περίμενε έμένα. Και πώς γρήγορα θά 'φερνε και τό ταίρι μου έδω. Ύστερα, έσκυψε στη μηχανή. Κι άρχισε νά φωνάζει, κάνοντας τή φωνή του γυναικεία: «Βοήθεια, Ταρζάν! Βοήθειαα!». Έγώ είχα πάνω μου ένα μαχαίρι... Χύθηκα νά τό καρφώσω στην καρδιά του. Μά δεν πρόλαβα. Μέ είδε και μου τ' άρπαξε άπ' τό χέρι. Τό πέταξε χάμω. Ύστερα, μέ χτύπησε δυνατά στό κεφάλι. Σωριάστηκα κάτω άναίσθητη.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

– Όταν συνήλθα κι άνοιξα τά μάτια μου, βρισκόμουν ξαπλωμένη έξω άπ' τήν παγίδα. Ποτέ δέ θά μπορέσω νά εξηγήσω ποιός μ' έβγαλε άπό 'κει. Σηκώθηκα τότε και κρυφοκοίταξα στό λάκκο. Είδα αυτόν τό μεγαλόσωμο άνθρωπο, άναίσθητο κάτω. Σέ λίγο όμως συνέρχεται. Πετάγεται όρθός κι άρχίζει

Καθώς προχωρεί δεν προσέχει και γκρεμίζεται στην παγίδα.

νά φωνάζει. Ζητάει βοήθεια άπ' τούς ίθαγενείς βοηθούς του. Φοβάμαι πώς αν τον αφήσω νά ζήσει, θά σου κάνει κακό. Σάν τρελή πέφτω πάλι μέσ στό λάκκο. Άρπάζω άπό κάτω τό μαχαίρι μου. Και σέ μία στιγμή, καταφέρνω νά τό καρφώσω στην καρδιά του. Σωριάστηκε νεκρός, εκεί που τον βλέπεις.

– Κι ύστερα; τή ρωτάει ο Ταρζάν.

– Ύστερα άρχίζω νά φωνάζω. Νά σου ζητάω βοήθεια.

– Και γιατί έφτασες ως εδώ; τή ρωτάει πάλι.

– Έψαχνα νά βρω τή λευκή γυναίκα. Εκείνη που φώναζε τή νύχτα και σέ ζητούσε.

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει τώρα τό σχέδιο του κυνηγοῦ Σάμ. Του κακοῦ αδερφοῦ τής Μάρθας:

Άπό τήν παγίδα μέχρι τή σπηλιά, έχει τοποθετήσει μεγάφωνα. Και μέ γυναικεία τάχα φωνή, ζητάει βοήθεια... Έτσι, είναι βέβαιος πώς ο Ταρζάν θ'

ἀκούσει τίς φωνές. Σέ κάποιο ἀπ' τὰ τόσα δολώματα θά τσιμπήσει. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀδύνατο νά μὴν τρέξει νά σώσει μιά γυναίκα πού κινδυνεύει. Κι ἔτσι, θά πέσει στήν παγίδα. Ἡ Λιόγκα καταφέρνει νά τόν σκοτώσει. Μά ὁ πομπός ἐξακολουθεῖ νά λειτουργεῖ. Γι' αὐτό ὁ Ταρζάν ἀκούει τίς φωνές τῆς μαύρης. Τά μεγάφωνα τίς μεταδίνουν ἔξω. Ἄρα, ἀλήθειες ἦταν ὅσα τοῦ ἔπε ἡ ἀμερικανίδα.

Μά δύο μυστήρια βασανίζουν ἀκόμα τό μυαλό του: Πῶς ἡ Λιόγκα βρέθηκε ἀναίσθητη ἔξω

ἀπ' τήν παγίδα. Καί γιά ποιό λόγο ἡ ἀγνωστὴ ἀμερικανίδα ἔδειχνε τόσο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

Δέν ἔχει καιρό γιά χάσιμο. Πρέπει μέ κάθε τρόπο νά βγοῦν ἀπ' τήν παγίδα.

Βοηθαί λοιπόν τῆ Λιόγκα ν' ἀνέβει στούς ὤμους του. Ἀπό κεῖ, ἡ μαύρη πατάει στό κεφάλι του. Ἐτσι, μέ μεγάλες προσπάθειες καταφέρνει νά φτάσει ἐπάνω.

Ξαφνικά, ὅμως, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται.

Μόλις ἡ νέα φτάνει ἔξω, μιά δυνατὴ σπρωξιὰ τῆ σωριάζει πάλι κάτω, στήν παγίδα.

Σέ μιά στιγμή κατορθώνω νά καρφώσω τό μαχαίρι μου στήν καρδιά του.

– Πώς έγινε αυτό; τή ρωτάει ο Ταρζάν.

Ταραγμένη ή Λιόγκα τ' αποκρίνεται:

– Ένας μελαψός άντρας! Μόλις πρόφτασα να τον δω. Περιμένει έξω απ' την παγίδα. Μ' έσπρωξε κι έπεσα.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας τρίζει τα δόντια του και μουγκρίζει με λύσσα:

– Ο Γκαούρ!... Αυτός θέλει να μās καταστρέψει!

Δέν προφταίνει να τελειώσει τα λόγια του. Έπάνω απ' την παγίδα ακούγεται θόρυβος. Τα κλαδιά που τή σκεπάζουν παραμερίζουν. Ένα μεγάλο και στιβαρό μελαψό χέρι ρίχνει κάτω μιά φούχτα ξερά φύλλα. Είναι αναμμένα και καπνίζουν.

– Δειλέ Γκαούρ, ούρλιάζει ο Ταρζάν. Ποτέ δεν τόλμησες να μετρηθείς μαζί μου. Μόνο τώρα που βρίσκομαι στην παγίδα, ζητάς να με κάψεις ζωντανό.

Πατάει ύστερα με τα γυμνά του ποδάρια και σβήνει τ' αναμμένα φύλλα. Αν τ' άφηνε, τα ξερά χόρτα που ναι στρωμένη ή παγίδα, θα παιρναν φωτιά.

Στό μεταξύ, ο λάκκος έχει γεμίσει από καπνό.

Ο Ταρζάν κι ή Λιόγκα νιώθουν να πνίγονται. Καί σέ λίγο, σωριάζονται κάτω αναίσθητοι...

Τήν ίδια στιγμή, λίγο πιό πέρα απ' την παγίδα, ακούγονται άγριες φωνές ιθαγενών. Καί

γίνεται μεγάλο κακό και φασαρία.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Πρέπει τώρα να γυρίσουμε πολύ πίσω στην ιστορία μας. Στό σημείο που ο Ταρζάν φωνάζει ζητώντας βοήθεια απ' τα θηρία. Τότε, όπως θυμόσαστε, ακούγεται ένα τρομαχτικό ούρλιαχτό. Μοιάζει σαν να βγαίνει από στόμα λυσσασμένου βρικόλακα.

Ο Ταρζάν τ' ακούει και μουρμουρίζει:

– Ο Γκαούρ!... Πάλι αυτός ο δαίμονας μπροστά μου!...

Ένα μεγάλο, μελαψό χέρι ρίχνει κάτω μιά φούχτα φυλλα αναμμένα.

Ὁ Γκαούρ βρίσκεται στήν ἀπρόσιτη σπηλιά του.

Κι ἀλήθεια, αὐτός ἦταν! Ἄς πᾶμε λοιπόν κοντά, κι ἄς τόν παρακολουθήσουμε.

Ὁ Γκαούρ βρίσκεται στήν ἀπρόσιτη σπηλιά του, πάνω στήν κορφή τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικοῦ βουνοῦ. Ξαφνικά, φτάνει ἀδύνατη στ' αὐτιά του ἡ κραυγή τοῦ Ταρζάν. Καταλαβαίνει πώς ὁ ἄντρας τῆς Ζούγκλας κινδυνεύει. Ἄσυναίσθητα βγάζει κι αὐτός ἕνα τρομερό οὐρλιαχτό. Τό οὐρλιαχτό πού κάνει θεριά κι ἀνθρώπους νά τρέμουν. Καί σβέλτος, κατεβαίνει τούς τρομαχτικούς βράχους.

Ἦστερα, προχωρεῖ τρέχοντας κατά τό μέρος πού ἀκούστηκε ἡ κραυγή.

Ἔτσι, βλέπει ξαφνικά μιά νέα γυναίκα. Τρέχει ἀλαφιασμένη στό σκοτάδι καί στό χαλασμό τῆς νύχτας. Τήν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ἡ Λιόγκα, ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν. Πολλές φορές, ἀθέατος, τούς ἔχει δεῖ ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τους. Μόνον ὁ Ταρζάν δέν ἔχει ἀντικρίσει ποτέ τόν Γκαούρ.

Ὁ μελαψός ἄντρας παρακολουθεῖ τώρα τή μαύρη.

Φαντάζεται πώς τρέχει νά συναντήσῃ τό λευκό σύντροφό της, πού κινδυνεύει. Ἔτσι, θά μπορέσει κι αὐτός νά φτάσῃ κοντά του. Καί νά κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιά νά τόν βοηθήσῃ.

Μά σάν ἡ Λιόγκα κατεβαίνει στή χαράδρα, πέφτει σέ παγίδα. Ὁ Γκαούρ πλησιάζει καί κρυφοκοιτάζει κάτω.

Τ' ἀκούει ὅλα.

Ἦστερα, βλέπει τή μαύρη νά χυμᾷ μέ τό μαχαίρι τῆς πάνω στόν κακό κυνηγό. Ἐκεῖνος τή χτυπάει στό κεφάλι καί σωριάζεται ἀναίσθητη.

Ὁ Γκαούρ πηδάει ἀμέσως κάτω στήν παγίδα. Μ' ἕνα τρομερό χτύπημα, ξαπλώνει κάτω τό λευκό ἄντρα. Ἀμέσως, σηκώνει στά χέρια του τή Λιόγκα. Καί μ' ἀφάνταστη τέχνη καταφέρνει νά σκαρφαλώσῃ σ' ἀνώμαλα τοιχώματα τῆς παγί-

δας. Σέ λίγο, βγαίνει έξω. Ἐποθέτει τή μαύρη λίγο πιά περα καί κρύβεται. Περιμένει νά τήν προστατέψει, ὥσπου νά φτάσει καί νά τήν παραλάβει ὁ Ταρζάν.

Κάποτε, ὁμως, βλέπει τή νέα νά συνέρχεται. Νά ξαναπέφτει στήν παγίδα. Καί νά σκοτώνει μέ τό μαχαίρι τό λευκό κυνηγό.

Ὁ Γκαούρ στέκεται τώρα ἀναποφάσιτος. Δέν ξέρεي τί νά κάνει.

Ξαφνικά, ἀκούει γρήγορα βήματα. Βλέπει τόν Ταρζάν νά τρέχει κατά τήν παγίδα. Θά μπορούσε νά τόν σταματήσει. Μά ντρέπεται νά τόν ἀντικρίσει στά μάτια.

Κάποτε, χωρίς νά τό θέλει, πρόσβαλε τήν τιμή τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας (1). Ἐτσι, γκρεμίζεται κι ὁ Ταρζάν στό βαθύ λάκκο.

Ὁ Γκαούρ ψάχνει νά βρεῖ τρόπο νά τοὺς βοηθήσει νά βγοῦν. Χωρίς ὁμως νά τόν δοῦν.

Ξαφνικά, βλέπει ἀπό μακριά ἕνα μεγάλο μπουλούκι ἀπό μαύρους ἰθαγενεῖς. Πλησιάζουν τρέχοντας. Καταλαβαίνει πῶς ἄκουσαν τίς φωνές τοῦ νεκροῦ τώρα ἀφέντη τους. Κι ἔρχονται νά τόν βοηθήσουν.

Οἱ στιγμές εἶναι κρίσιμες.

Ὁ μελαψός πανώριος ἄντρας βλέπει τώρα τή Λιόγκα νά βγαίνει ἀπ' τήν παγίδα. Πλησιάζει

καί μέ μιά σπρωξιά τήν ξαναρίχνει κάτω. Ἐστερα, ψάχνει γρήγορα στίς κουφάλες τῶν γύρω δέντρων. Μέσα σ' αὐτές φυτρώνει ἕνα παράξενο χορτάρι. Ὁ καπνός του ναρκώνει τοὺς ἀνθρώπους. Τέλος, βρίσκει ἀρκετά φύλλα ξερά. Τό κούφωμα τοῦ δέντρου τά ἔχει προστατέψει ἀπ' τή βροχή. Τρίβει δύο πέτρες καί τ' ἀνάβει. Πλησιάζει μέ προφύλαξη. Καί τά πετάει μέσα στήν παγίδα. Ξέρεي πῶς ὁ Ταρζάν θά τά σβήσει. Μά στό μεταξύ, θά ναρκωθεῖ κι αὐτός κι ἡ συντρόφισσά του. Ἐτσι, ὁ Γκαούρ θά ἔχει τόν καιρό ν' ἀντιμετωπίσει τοὺς μαύρους πού φτάνουν.

Τρέχει λοιπόν κι ἀρχίζει νά παλεύει μαζί τους. Τά χτυπήματά του εἶναι τρομερά. Ἄλλοι ἰθαγενεῖς σωριάζονται κάτω νεκροί. Κι ὅσοι μένουν ζωντανοί, φεύγουν τρέχοντας νά σωθοῦν.

Τώρα, οἱ δύο αἰχμάλωτοι στήν παγίδα δέν ἔχουν κανένα κίνδυνο. Ὁ μελαψός γίγαντας ἔκανε καί πάλι τό χρέος του.

(1) Βλέπε τεῦχος ἀρ. 3. Ὁ Πέτρινος Γίγαντας.

Ἡ καρδιά τοῦ Γκαούρ εἶναι μεγάλη κι ἀνεξερεύνητη, σάν τὴν ἀπέραντη κι ἄγρια Ζούγκλα!

Φεύγει λοιπὸν ἤσυχος καὶ ξαναγουρίζει στὴ σπηλιά του.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Σέ λίγη ὥρα, ὁ Ταρζάν κι ἡ Λιόγκα βγαίνουν ἔξω.

– Σωθήκαμε ἀπ’ τὸν Γκαούρ, μουρμουρίζει. Ὁ δειλὸς ἔφυγε, νομίζοντας πὼς θὰ καοῦμε ζωντανοί.

Ἦστερα λέει στὴ Λιόγκα.

– Πᾶμε τώρα στὴ σπηλιά μας. Ἔχω ἐκεῖ μιά λευκή γυναῖκα. Πρέπει νὰ τὴ βοηθήσουμε.

– Θά τὴ σκοτώσω, μουγκρίζει ἡ μαύρη. Θέλει νὰ σέ πάρει ἀπὸ κοντά μου.

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει.

– Ὅχι... Ἡ λευκή γυναῖκα εἶναι καλή. Ἦρθε νὰ μέ σώσει... Τὸ λιοντάρι ἦταν λυσσασμένο. Ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα... Πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾶς.

.....

Τέλος, φτάνουν στὴ σπηλιά. Ἡ ἀμερικανίδα, ὅμως, δὲ βρίσκεται ἐκεῖ. Ἔχει φύγει...

Ξαφνικά, ἡ Λιόγκα φωνάζει ἔξαλλη:

– Τὰ πετράδια μου... Ὁ θησαυρὸς μου! Ἡ λευκή γυναῖκα μοῦ τὰ ἔκλεψε.

Τὰ χτυπήματα τοῦ Γκαούρ εἶναι τρομερά. Πολλοὶ ἰθαγενεῖς σωριάζονται κάτω νεκροί.

Ὁ Ταρζάν κοιτάζει ἀνήσυχος. Τό κασονάκι μέ τά πολύτιμα διαμάντια λείπει. Ποιός ἄλλος ἀπ' τή Μάρθα μποροῦσε νά τό κλέψει; Αὐτή ἄφησε φεύγοντας στή σπηλιά του. Τά θεριά τῆς Ζούγκλας δέν τρῶνε τέτοια πράγματα.

Σιχαμάρα κι ἀγανάκτηση πλημμυρίζουν τήν ψυχή του. Μισεῖ τή λευκή πού μέ τόση τέχνη κατάφερε νά τόν ξεγελάσει.

Καί συλλογιέται:

– Ὁ ἀδερφός της στήνει παγίδα γιά νά μέ πιάσει. Ἐκείνη φτάνει στή σπηλιά μου καί μέ ληστεύει.

– Θέλεις λοιπόν ἀκόμα νά τήν ἀγαπάω; ρωτάει εἰρωνικά ἡ μαύρη. Ἐχω ἄδικο πού θέλω νά τή σκοτώσω;

Ὁ Ταρζάν σηκώνει τούς ὤμους του ἀδιάφορα.

Ἡ Λιόγκα παίρνει τήν κίνησή του σάν καταδικαστική ἀπόφαση γιά τή λευκή γυναίκα.

Κι ἀμέσως χάνεται ἀπό μπροστά του. Τρέχει στό δάσος νά τή βρεῖ.

.....
Περνοῦν ἔτσι δύο ὥρες. Ὁ Ταρζάν κάθεται μελαγχολικός καί συλλογισμένος ἔξω ἀπό τή σπηλιά του.

Ξαφνικά, ἀκούει σέ μικρή ἀπόσταση πονεμένα βογκητά. Πετάγεται ἀνήσυχος. Τρέχει νά δεῖ τί συμβαίνει.

Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του:

Λαχανιασμένη καί βουτηγμένη στόν ἰδρώτα ἡ μαύρη ἔρχεται κατά τή σπηλιά τους. Στή ράχη της κουβαλάει τήν ἀμερικανίδα.

Μά μόλις ἀντικρίζει τόν Ταρζάν, σταματάει. Παρατάει κάτω τή λευκή. Καί λαχανιασμένη καθώς εἶναι, τό βάζει στά πόδια. Χάνεται τρέχοντας πίσω ἀπ' τίς πυκνές φυλλωσιές.

Ἡ ἄμοιρη λευκή βογκάει ἀπό φριχτούς κι ἀβάσταχτους πόνους.

Τά μάτια τοῦ Ταρζάν ἀστράφτουν ἀπό ὀργή. Τά δόντια του τρίζουν ἀπαίσια. Εἶναι φανερό πώς ἡ Λιόγκα ἔχει χτυπήσει θανάσιμα τή δυστυχισμένη Μάρθα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει κοντά της. Τή σηκώνει σάν πούπουλο στ' ἀτσαλένια μπράτσα του. Τή φέρνει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά του. Σκύβει μέ συμπόνια ἐπάνω της. Λίγες στιγμές ζωῆς ἔχει ἀκόμα. Τό μίσος του σβήνει μπροστά στή δυστυχία της. Ἡ παγίδα πού τοῦ ἔχε στήσει. Τά πολύτιμα πετράδια πού τοῦ ἔκλεψε. Ὅλα παραμερίζουν. Ὅλα σβήνουν.

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Δέν περνοῦν λίγες στιγμές. Πάνω σ' ἓνα σπασμό πόνου, ἡ Μάρθα ἀνοίγει τά μάτια της.

– Πεθαίνω, ψιθυρίζει.

Ἦστερ' ἀντικρίζει τό πρόσω-

Τή σηκώνει σάν πούπουλο στ' άτσαλένια του μπράτσα.

πο του Ταρζάν. Χαμογελάει θλιμμένα:

– Φυλάξου άπ' τόν κακό άδερφό μου, του λέει. Μήν ξεχνᾶς τό μικρόβιο τής λύσσας. Νά πάρεις τό βότανο τής Λιόγκα. Τό κασονάκι μέ τά πολύτιμα πετράδια θά τό βρεῖς πίσω άπ' τή σπηλιά. Τό ἔχω κρύψει μέσα στην κουφάλα ενός γέρικου δέντρου. Φοβήθηκα μήπως έρθει ο κακός άδερφός μου. Θα τό άρπαζε. Έπρεπε νά τό προστατέψω. Έστερα έφυγα. Δέν είχα θέση έδῶ...

Ο Ταρζάν θέλει νά βεβαιωθεί άν ή έτοιμοθάνατη λέει αλήθεια.

Τήν άφήνει γιά μιά στιγμή. Τρέχει πίσω άπ' τή σπηλιά του. Σέ μιά στενή κουφάλα, βρίσκει άθικτο τό κασονάκι μέ τά πολύτιμα πετράδια. Ξαναγουρίζει τρέχοντας κοντά τής.

– Μάρθα, τής φωνάζει. Είσαι άθώα. Πές μου, όμως, γιατί έκανες τόσες θυσίες γιά μένα;

Σέ μιά τελευταία προσπάθεια, ή λευκή του ψιθυρίζει:

– Γιατί σ' άγαπῶ!

Καί κλείνει γιά πάντα τά όμορφα μάτια τής. Βάζει πιά τελεία καί παύλα στό μεγάλο καί παράξενο δράμα τής καρδιάς τής.

Τά μάτια του Ταρζάν βρέχουν τώρα μέ δάκρυα τό πρόσωπο τής νεκρής. Καί συλλογιέται:

– Μ' άγαπούσε, λοιπόν; Γιά τήν άγάπη μου ξεκίνησε άπό τήν άκρη του κόσμου; Κι έγώ τής φέρθηκα τόσο άδικα. Τόσο σκληρά!

Ο νοῦς του τρέχει τώρα στή μαύρη, πού τήν είχε σκοτώσει.

– Κακούργα, μουγκρίζει. Στά λιοντάρια θά σέ πετάξω!

Μά, νά! Τήν ίδια στιγμή, φτάνει τρέχοντας μπροστά του ή Λιόγκα. Στό χέρι τής κρατάει ξερά βότανα.

– Μαύρη ψυχή, τής φωνάζει ο Ταρζάν. Γιατί τό ἔκανες αυτό;

Εκείνη δέν άποκρίνεται. Μόνο σκύβει βιαστικά πάνω στό πτώμα τής Αμερικανίδας. Σχί-

ζει τό ύφασμα τοῦ κυνηγετικοῦ παντελονιοῦ της. Κάτω ἀπ' τό γόνατο ἀναζητάει καί βρίσκει δυό μικροσκοπικά ματωμένα στίγματα. Βάζει πάνω τους ἀπ' τά ξερά βότανα πού κρατάει. Μά, ταυτόχρονα, νιώθει πώς ἡ λευκή γυναίκα δέν ζεῖ πιά.

– Πέθανε, ψιθυρίζει.

Ὁ Ταρζάν τή ρωτάει σαστισμένος:

– Πές μου, τί γίνηκε;

Κοιτάζοντας θλιμμένα τή νεκρή τοῦ ἀποκρίνεται.

– Πῆγα νά τή σκοτώσω... Τῆ βρῆκα μισοπεθαμένη σ' ἓνα βράχο. Φαρμακερό φίδι τήν εἶχε δαγκώσει. Πονοῦσε πολύ. Τήν λυπήθηκα. Ἐπρεπε νά τή σώσω. Τή σηκώνω καί τρέχω νά τή φέρω

στή σπηλιά. Μά εἶναι βαριά. Ἐχω πολύ κουραστει. Δέν ἀντέχω πιά. Τότε, σέ βλέπω νά ἔρχεσαι. Τήν ἀφήνω ἀμέσως κάτω. Καί τρέχω νά βρῶ τό βοτάνι πού θά τή σώσει. Οὔτε στιγμή δέν μποροῦσα νά περιμένω. Μά ἔφτασα ἀργά. Ἡ λευκή γυναίκα εἶναι νεκρή.

Τά μάτια τοῦ Ταρζάν βουρκώνουν γιά δεύτερη φορά. Καί συλλογιέται:

– Τί μεγάλη πού ἔναι ἡ καρδιά τῆς γυναίκας! Κι ὅταν ἀκόμα χτυπάει στά στήθια μιᾶς ἀγρίας!

Ἦστερα ἐξηγεῖ στή Λιόγκα πώς ἡ λευκή ἦταν ἀθώα. Πώς δέν εἶχε κλέψει τά πολύτιμα πετράδια. Μά τά ἔχε κρύψει γιά νά μήν τά πάρει ὁ κακός

Σέ μιά στενή κουφάλα βρίσκει ἀθικτο τό κασονάκι μέ τά πολύτιμα πετράδια.

άδερφός της.

Ἡ μαύρη ψιθυρίζει μετανιωμένη:

– Κι ἐγὼ νόμιζα πὼς ἤθελε νὰ σέ πάρει μακριά!

Ἦστερα, τοῦ δίνει μερικά ξερά φύλλα:

– Φάτα, τοῦ λέει. Μὴν ξεχνᾶς τὸ λιοντάρι πού σέ δάγκωσε. Ἡ λευκή γυναίκα εἶπε πὼς ἦταν λυσσασμένο.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας χαμογελάει θλιμμένα. Μασάει καί καταπίνει τὰ ξερά φύλλα. Ἦστερα τῆς λέει:

– Στόλισε μ' ἀγριολούλουδα τὴ νεκρή. Ἐγὼ θὰ σκάψω λάκκο νὰ τὴ θάψουμε.

Παίρνει ἓνα πρωτόγονο ἐργαλεῖο ἀπ' τὴ σπηλιά του. Κι ἀπομακρύνεται ἀργά καί πένθιμα.

.....

Ξαφνικά, ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται. Ὁ Ταρζάν παρατάει τὸ σκάψιμο. Τρέχει στὴ σπηλιά του ἀνήσυχος. Καί νὰ τί ξαναβλέπουν τὰ μάτια του:

Πλαί στὴ νεκρή λευκή, βρίσκεται τώρα καί τ' ἄψυχο κουφάρι τῆς μαύρης. Στὸ χέρι τῆς κρατάει ἀκόμα ἓνα περιστροφ.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τί ἔχει συμβεῖ. Ἡ Λιόγκα στόλιζε μὲ λουλούδια τὴ Μάρθα. Παίρνει τὸ περιστροφὸ στὰ χέρια τῆς. Τὸ περιεργάζεται. Τὸ ὄπλο παίρνει

φωτιά. Ἡ σφαῖρα τὴ βρίσκει κατάκαρδα.

Κατὰ τὸ σούρουπο, ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας ἔχει τελειώσει. Στὸν ἴδιο λάκκο ἔθαψε καί τὶς δύο ὑπέροχες γυναῖκες. Τὴ μαύρη Λιόγκα, τὴν ἄγρια καί πρωτόγονη. Καί τὴ λευκή Μάρθα, τὴν εὐγενικιά καί πολιτισμένη.

Ἦστερα, διαλέγει ἀπ' τὸ κασονάκι δύο τεράστια διαμάντια. Τὸ ἓνα κατεργασμένο ἀπ' τὰ χέρια τεχνίτη. Τὸ ἄλλο ἀκατέργαστο. Ὅπως εἶχε βρεθεῖ στὰ σπλάχνα τῆς γῆς.

Τὸ πρῶτο τὸ βάζει στὴ θέση πού ἔθαψε τὴ λευκή. Τὸ ἄλλο πάνω στὸ χῶμα πού σκέπασε τὴ μαύρη.

Σὲ λίγο, ἀπλώνεται τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Κι ὁ Ταρζάν, μὲ βουρκωμένα μάτια, φεύγει γιὰ πάντα ἀπὸ ἑκεῖ.

Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη σάν τὸν πόνο του.

Κάπου ἄλλοῦ θὰ βρεῖ σπηλιά νὰ στήσει τὸ μαρτυρικό του θρόνο. Μόνο σάν προχωρεῖ λίγο, κάτι θυμᾶται. Τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του. Καί μουρμουρίζει:

– Δειλέ Γκαούρ! Κι ἄλλη μιά φορά θέλησες ὑπούλα νὰ μ' ἐξαφανίσεις. Μά πάλι δέν τὸ κατόρθωσες! Ἀλίμονο σέ σένα ἂν πέσεις ποτέ στὰ χέρια μου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

Λίγα λόγια για τό τεύχος
No 5 τής σειράς ΓΚΑΟΥΡ-
ΤΑΡΖΑΝ: ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΑ

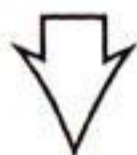
Μιά συναρπαστική περιπέ-
τεια γεμάτη δράση κι άν-
θρωπιά...

Ο γορίλας συνεχίζει τό δρόμο του και
πλησιάζει τώρα στή σπηλιά του.

Μιά από τίς εικόνες του τεύ-
χους No 5

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276